

Două categorii de neprihăniți

Joi, 9 aprilie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

De când Adam a despărțit planeta aceasta de frumoasa lume a neprihănirii, Dumnezeu a avut o serioasă problemă de comunicare. Cum să vorbești unor oameni firești despre lucruri duhovnicești? Cum să comunici idei și principii dintr-o altă dimensiune fără riscul ca ele să fie mistificate, abuzate, deformatate?

În confuzia creată de păcat, nici chiar limbajul local nu mai este capabil să mențină o bază uniformă de concepte, pe care să se poată construi un sistem coerent de gândire. Avem mari probleme chiar cu realități din zona noastră de confort, și nu este de mirare că nu putem ajunge la armonie cu privire la cele de dincolo de perdea. „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?” (Ioan 3:12).

Un astfel de caz este subiectul caracterului lui Dumnezeu. Cum poți vorbi despre o lege spirituală unor oameni firești, când ea este privită „ca ceva străin” (Osea 8:12)?

Cum poți vorbi despre neprihănire unor prunci, când riscul este atât de mare ca ei să considere laptele ca fiind cea mai tare hrană cu puțință, și să nu vadă „lucrurile mai bune” pregătite pentru ei?

Descoperim în scrierile inspirate declarații contradictorii, și ne grăbim să tragem concluzii, fără să acceptăm că ele se referă la situații complet diferite, că ele aparțin unui anumit context, și că vom intra în grave neînțelegeri dacă nu sesizăm exact locul și timpul lor.

Am observat recent o astfel de situație tristă. Când planul de mântuire nu este văzut în modelul oferit lui Moise pe munte, ajungem la idei conflictuale din care este aproape imposibil de ieșit. Când nu înțelegem că există un serviciu zilnic (*daily*), și unul anual (*yearly*), nu mai reușim să vedem lucrarea diferită a Duhului în ploaia timpurie și cea târzie. Confundăm locul, timpul și scopul lor, și ajungem la concluzii cu totul străine de intențiile pasajelor din Scriptură cu care lucrăm.

Citim cu bucurie că „cel neprihănit va trăi prin credință,” și am văzut pe Cel neprihănit trăind printre noi, în trup omenesc, doar prin credință, ca să cunoaștem puțin din neprihănirea lui Dumnezeu.

De aici tragem concluzia corectă că cel neprihănit nu comite păcat, din definiția venită mai târziu: „Isus a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

Apoi citim în Scriptură anumite lucruri despre cei neprihăniți care ne aruncă în ceață. De exemplu: „Cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică” (Prov 24:16). Sau: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar” (Rom 3:10). Sau: „Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, trebuie să moară din pricina aceasta” (Eze 33:18).

Privim la ele, nu știm că se referă la categorii diferite de oameni, și la situații diferite, și tragem concluzii eronate.

Citim apoi în Evrei definiția lui Pavel, o aplicăm la categoria greșită, și ajungem la concluzii uluitoare, precum aceea că, dacă ai păcătuit după ce L-ai primit pe Hristos, ești irecuperabil. Iată ce spune el:

„Cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor – și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit” (Evr 6:4-6).

Despre ce fel de neprihăniți vorbește Pavel aici? Evident, nu despre aceia care cad de șapte ori, și se ridică. Nu despre aceia care, deși păcătuiesc, au la Tatăl un Mijlocitor, nu?

Este o categorie de neprihăniți care cad, dar se ridică. Despre ei vorbește Ioan aici: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1). Ioan vorbea aici bisericii lui Hristos, oameni care fuseseră născuți din nou, și asupra cărora Duhul Sfânt începuse să lucreze. Acești neprihăniți mai păcătuiesc, și de aceea au nevoie de un Mijlocitor la Tatăl.

Pavel vorbește despre o altfel de categorie de neprihăniți, despre unii pentru care, o dată făcuți părtași de natură divină, căderea este fatală. El vorbește despre o nouă familie divino-umană, posibilă datorită realizării scopului lui Dumnezeu în Isus Hristos, și pe care o aștepta și el, deși nu prea se întrezărea. Aceștia nu pot păcătui fără să cadă fatal, dincolo de orice recuperare.

Începătorul acestei categorii de neprihăniți este Hristos. El era părtaș de natură divină, și, dacă ar fi păcătuit, nu mai era posibilă niciun fel de salvare. Tot la fel va fi cu neprihăniții generației care va veni la Nuntă. După ce vor fi făcuți părtași de natură divină, orice păcat devine fatal, imposibil de iertat sau șters. În acel moment Hristos încetează rolul de Mijlocitor. Fiecare om, sfânt sau păcătos, stă în fața lui Dumnezeu și a legii Sale sfinte. Harul s-a închis, deoarece lucrarea Duhului Sfânt asupra inimilor a luat sfârșit. Fiecare a decis ceea ce dorește să facă cu viața lui.

Chiar ideea de Mijlocitor cere neapărat existența păcătoșilor. Păcătoșii nu pot sta în picioare fără Mijlocitor. Neprihăniții care păcătuiesc pot continua să trăiască doar datorită rolului și lucrării Mijlocitorului nostru ceresc.

În limbajul sanctuarului, serviciul zilnic (*daily*), se desfășoară sub protecția Mijlocitorului. Când are loc serviciul anual (*yearly*), poporul este eliberat de păcat, împăcat cu Dumnezeu, adus la starea originală din Eden, iar vrăjmășia încetează. Rolul Mijlocitorului a luat sfârșit, deoarece Și-a realizat misiunea: Biserica a fost făcută „continuarea întrupării lui Hristos.”

Când susținem că oamenii sunt făcuți părtași de natură divină la botez, la nașterea din nou, dar după aceea îmbătrânesc și mor, este clar că nu am înțeles nici doctrina sanctuarului, nici rolul Mijlocitorului.

Efectul imediat?

Neprihăniții care mai păcătuiesc – cei care cred 1 Ioan 2:1 – intră în agonie când citesc Evrei 6:4-6. Pavel le spune că nu există niciun Mijlocitor pentru ei, și că sunt pierduți dacă au păcătuit.

Așa se întâmplă când nu știm că există două categorii de neprihăniți, și că Scriptura vorbește despre ambele, fără să le confunde.

Singura noastră salvare, în babilonia lingvistică ce a cuprins biserica, va fi să apelăm la metoda de interpretare oferită de Pavel în 1 Corinteni 2:13.